

riste Kendsgerninger, som den tidligere Repræsentant for Kredsen fremdrog i Fjor under Sagens Behandling; men i Betragtning af, at Tiden er saa langt fremrykket, at de ærede Medlemmer vistnok vente, at Forhandlingerne ikke trækkes ud længere end nødvendigt, vil jeg kun i korte Træk nævne, hvad der ogsaa nærmest var Hovedpunkterne i den ærede Folketingsmands Henstilling i Fjor. Det var jo for det første, som jeg lige har nævnt, at Indbyggerantallet til at begynde med i sin Tid var langt mindre; det er nu for hele Pastoratets Vedkommende oppe paa over 5,000 Mennesker. Og dernæst er Stillingen den, at det er ikke noget ganske almindeligt Bymembede, men derimod et Sognekommuneembede, og som Følge deraf har Præsten en hel Del at tage vare, som Præsterne i Byerne ellers ikke have. Dette i Forening med den store Udstrækning, Embedet har, og det store Børneantal, det har faaet, har gjort, at Embedet er blevet betydelig sværere at varetage, end det var i tidligere Tid. Det behøver vel ikke at nævnes — det vil være i ærede Medlemmers Grindring — at hvad det drejer sig om, er at faa et Tilstud til Embedet i Nørre Sundby som et Slags Vederlag for, at Tienden en Gang i sin Tid er bleven lagt ind under Bispeembedet i Aalborg og, da Biskopperne kom paa fast Bøn, derefter indbragen i Statskassen. Der blev da i Fjor stillet et Vindringsforslag om, at der skulde gives et Tilstud paa 1,000 Kr. Det er nu ganske vist, at der en Gang i sin Tid blev givet et Tilstud til Embedet af 200 Rd. som Erstatning for den nævnte Tiende, nemlig den Gang, da den Biskop, som havde været saa snild at faa Tienden ind under Bispeembedet, gik af, da blev der truffet en Overenskomst — enten det nu var med Beboerne eller den ny Biskop, det skal jeg ikke indlade mig paa at afgøre — som gik ud paa, at der skulde gives 200 Rd. til Embedet i Nørre Sundby som et Slags Vederlag for Tienden. Det blev imidlertid i Fjor vistnok tilstrækkelig godtgjort af den daværende Repræsentant for Kredsen, at der i Forhold til de Fordringer, som stilles nu, og i Forhold til de Vilkaar, hvorunder Sognepræsten i Nørre Sundby nu lever, ingen Sammenligning er mellem de 200 Rd. nu og paa den Tid, da dette Beløb blev givet til Præsteembedet. Det har ogsaa i al Almindelighed altid været anerkendt og været Reglen — det saa vi f. Eks. ogsaa i Fjor under Skolelovsforslagets Behandling — at et Embede i Byerne lønnes forholdsvis højere end et Embede ude paa Landet. Der turde derfor være Billighed for at tage Hensyn til det Andragende,

som ogsaa i Aar er indsendt fra Kommunalbestyrelsen, og jeg vil derfor haabe, at den højtærede Kultusminister, ogsaa i Betragtning af hans Stilling til Sagen i Fjor, paa et senere Tidspunkt under Finanslovens Behandling vil se sig foranlediget til at fremkomme med et Vindringsforslag i det her nævnte Djemed. — Endnu er der et Par Sager, jeg gerne vilde omtale; men da jeg har nævnt Tienden, og da et andet Medlem, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valakreds (Alberti), ogsaa kom ind paa Tiendeafløsningen, kunde jeg have lyst til lige at berøre dette Spørgsmaal i nogle faa Minutter. Sagen er nemlig den, at vi oppe i den Kommune, for hvilken jeg har den Ære at være Sogneraadsformand, i Fjor have faaet afløst en Tiende, og det kunde være, at de faa Oplysninger, jeg kan give i denne Anledning, kunde hjælpe til at belyse denne Sag, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valakreds ønskede det. Det blev nævnt, at det var en saa ubetydelig Sum, som staar opført i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget som Tiendelaan, nemlig godt 12,500 Kr., men at Grunden muligvis var, at Folk vel havde afløst deres Tiender, men havde været i Besiddelse af den fornødne Kapital til selv at betale Afløsningen og altsaa ikke behøvet de Tiendelaan, som de ifølge Tiendeafløsningsloven af 8de Maj 1894 havde kunnet faa af Statskassen. Men Sagen er vistnok ikke saaledes; det gaar vistnok snarere til den anden Side. Det er i alt Fald saaledes i den omtalte Kommune, at de Beboere, som have ønsket at afløse deres Tiender, ikke en Gang have kunnet faa de Laan af Statskassen, som de have ønsket sig. Der blev — saa vidt jeg har kunnet skimte — ganske vilkaarlig draget en Grænse for, hvor stor en Sum der kunde ydes Tiendelaan til. Der blev nemlig sagt som saa: De, som ikke skulle ud med en større Kapital end ca. 15 Kr. — dette forekommer mig at være omtrent det rette Tal — kunne ikke faa Tiendelaan af Statskassen, altsaa alle de, hvis Tiendeafløsningssum var mindre end 15 Kr. eller der omkring — jeg tør ikke sige det saa nøje — faa ikke Tiendelaan, de have at betale lige straks. Der er et andet Forhold, og det er det, at den Mand, som var Gjer af Tienderne, den Mand, som altsaa skulde have Afløsningssummen hos andre, var ikke tiendefri. Han havde altsaa selv Tiende paa sin Ejendom og havde jo hele Tiden gjort Regning paa, at han lige saa vel fik Afløsningssummen udbetalt, med andre Ord altsaa fik et Tiendelaan som alle